

[Skatteministeren]

vil gå ud over ligningen og kontrollen med betaling af skatter og afgifter; tværtimod vil de sikre en mere effektiv og en mere ensartet ligning og kontrol.

Kendsgerningen er jo, at den danske skatte- og afgiftsadministration lægger beslag på store ressourcer i vort samfund. Hen imod 15.000 personer er beskæftiget med at administrere vores skatte- og afgiftslovgivning. Alene den statslige skatte- og afgiftsforvaltning kostede i 1989 cirka 2,6 mia. kr. og beskæftigede mere end 7.000 fuldtidsansatte.

At den danske skatte- og afgiftsadministration også i international sammenhæng er forholdsvis dyr, fremgår klart af flere undersøgelser. Administrations- og Personaledepartementet foretog forud for regeringens fremlæggelse af afbureaukratiseringsplanen en beregning, som viste, at der i Danmark er ansat 28 personer i skatte- og afgiftsadministrationen for hver 10.000 indbyggere, altså 28 personer for hver 10.000 indbyggere. Til sammenligning var der i Holland kun ansat 22 og i Sverige 18 personer for hver 10.000 indbyggere til at administrere skatter og afgifter.

Også konsulentfirmaet McKinsey har sammenlignet den danske administration med nogle af de lande, som vi normalt sammenligner os med. McKinsey nåede frem til, at skatte- og afgiftsopkrævningen i 1988 kostede knap 800 kr. pr. indbygger i Danmark. De tilsvarende tal for Norge og Sverige var henholdsvis ca. 500 kr. og ca. 400 kr. Konklusionen i begge undersøgelser var altså, at skatte- og afgiftsadministrationen er forholdsvis dyr i Danmark.

Men det er jo ikke nok at se på, hvilke omkostninger den offentlige sektor har ved at administrere skatter og afgifter. Også den private sektor har væsentlige udgifter ved at administrere vores skatte- og afgiftslovgivning. F.eks. har Industrirådet beregnet, at der i den private sektor anvendes ressourcer til revisorbistand og udfyldelse af selvangivelser m.v., som svarer til ca. 26.000 fuldtidsansatte. Den årlige driftsudgift – alene for den private sektor – er beregnet til hen imod 6,5 mia. kr.

Det siger sig selv, at når samfundet anvender så væsentlige ressourcer til skatte- og afgiftsadministration, så er det en naturlig opgave for regeringen at søge at effektivisere og forenkle skattelovgivningen og det administrative system.

Regeringens målsætning er klar: Ressourceforbruget både i den offentlige og den private sektor skal bringes ned ved effektivisering og forenkling. Forenklingen tjener samtidig til at sikre, at reglerne anvendes ens over hele landet, og at den enkeltes retssikkerhed ikke sættes over styr.

I regeringens afbureaukratiseringsplan fra december 1988 blev det foreslået, at der på skatteområdet skulle etableres en statslig enhedsforvaltning for hele skatte- og afgiftsadministrationen. Desuden blev det foreslået, at ligningen skulle overføres fra kommunerne til de nye regionale enheder. Det sidste element var en forenkling af klagesystemet, så der kun var én klageinstans ud over Landsskatteretten, nemlig ligningskommissionerne.

Som et alternativ til denne foreslåede statsliggørelse af skatteadministrationen blev der i handlingsplanen peget på muligheden af at bevare visse ligningsopgaver i kommunerne. Det var dog en forudsætning for regeringen, at en alternativ løsning kunne give lige så store besparelser som den statslige enhedsmodel.

Regeringen indledte derfor forhandlinger med kommunerne for at få en aftale om rammerne for den fremtidige skatteadministration. Den 23. maj 1989 indgik vi en aftale, som oprettholder den todelte statslige/kommunale skatteadministration. Den samlede personalebesparelse ved kommuneaftalen er 5.000 fuldtidsansatte i perioden 1990 til 1993, fordelt med 1.000 fuldtidsansatte i staten og 2.000 fuldtidsansatte i kommunerne forlods og derudover 2.000 fuldtidsansatte i staten og kommunerne under ét ved regelforenkling. Det var altså en aftale, som levede op til afbureaukratiseringsplanens målsætninger om besparelser.

På nuværende tidspunkt er skatte- og afgiftsadministrationen omdannet til en enhedsorganisation på alle niveauer. Allerede den 1. marts sidste år blev Told- og Afgiftsdepartementet sammenlagt med Skattedepartementet, og 1. januar 1990 etablerede vi Told- og Skattestyrelsen ved en sammenlægning af Statsskattedirektoratet, Direktoratet for Toldvæsenet og Skatte- og Afgiftsstyrelsen. Den 1. maj 1990 trådte den nye regionale struktur i kraft med 31 told- og skatteregioner. Samtidig har staten overtaget arbejdsgiverkontrollen og inddrivelsen af A-skatter og selskabsskatter.